

PHØNIX

RENSYREDE

og

- MALTEDE -

Rug og Hvede Brød.

Bemærk dette Mærke

Leverandør til

Den Suhrske Husmoderskole.

ger« kun vil forstaa noget i Retning af Gustav Wiedes »lystige Historier«, saa vil man blive skuffet ved at læse disse, thi saadan ligefrem »lystige« er de ikke. Men det er jævnt morsomme og hyggelige Fortællinger, saaledes som man ofte hører dem paa Landet i Skumringen, eller naar Aftenpiberne tændes. Flere af dem — som »Tit-tit, Hanne« og »Bitte Stine« — er endda ganske rørende. Mest interesserer maaske: »Da Mads Høj fik Dannebrogskorset«, der handler om den stoute Kikhavnsbonde, der skældte Kong Frederik den syvende ud, fordi han kørte ind over hans Sædemark. og først blev formildet, da det gik op for ham, at det var ham paa »Speciedaleren«. Hvis Historiens Kerne er ægte, hvad meget tyder paa, er der sikkert i Tidens Løb digtet noget til, for Mads Høj havde neppe vovet at behandle Kammerherre Berling, som han gør, i Kongens Nærværelse. Men ligemeget! Historien er godt fortalt, hvad forresten kan siges om de andre ogsaa, og som Læsning i de lange Vinteraftener vil de utvivlsomt blive paaskønnede over det ganske Land. Forfatterinden burde dog have forskaanet os for den utallige Gange hørte Vittighed i den

Mary Steen,
kgl. Hoffotograf. 22
Amagertorv Nr. 4, 3.

Har De prøvet

de delikate

Kløver-Byggryn

af ny dansk Byghøst

i Stedet for Havregryn og Riis?

Faas i 1 à 2 Punds Kartons til

28 og 54 Øre.**Kogetid 5 Minutter.**

sidste Historie: om man har Lov til at kalde et Æsel for Sognefoged. Vore Bedsteforældre kunde den og fortalte den om andre Personer.

F.

Laura Kieler: Narren og Vejrhannen. Historien om en belejret

derefter skrev hun et Brev til Præsidenten og forlod nu skyndsomt Huset, ganske som hun gik og stod, klædt i en Morgenkjole med et sort Sjal om sine Skuldre og tæt tilsløret. I en Lejekarosse ankom hun til Tuilerierne, hvor Konventet nu holdt sine Møder i den gamle Teatersal. Slotsgaarden var opfyldt af væbnede Mænd, og der stod Skildvagter ved alle Døre, som nægtede hende Adgang til Mødesalen. Hun fik en af sine Venner blandt de deputerede til at love at forsøge paa at give hendes Brev i Præsidentens Hænder, men han kom straks tilbage og sagde, at Forsamlingen var i et saadant Oprør, at ethvert Forsøg paa at aflevere hendes Brev vilde være haabløst.

Først om en halvanden Time kunde der være Tale om igen at prøve. Hun besluttede da at tage hjem i Mellemtiden for at se, hvorledes det der stod til. Da hun kom til sin Bolig, havde Roland ad en Bagdør forladt Huset og havde begivet sig til Værten, som boede i Bagbygningen.

Hun søgte ham der, men han var allerede tyet et andet Sted hen, hvor hun omsider traf ham og underrettede ham om, hvorledes Sagerne stod. Derefter tilbage til Konventet, skønt Klokken var over ti og Lygterne begyndte at tændes. Da hendes Vogn kørte op for Tuilerierne, var Mødet hævet og hendes Plan dermed strandet. En Sansculot, som hun indlod sig i Samtale med uden at han kendte hende, fortalte, at Municipalraadet nu var bestemt paa at arrestere alle Girondinerne.

Hun skyndte sig tilbage til sin Vogn. Just som hun vilde stige op, trængte en lille Hund sig frem foran Fødderne af hende. Kusken spurgte, om det var hendes, og da hun svarede benægtende, tog han den op til sig paa Bukken. De kørte saa af Sted, men snart efter holdt de stille, og da Madame Roland, ængstelig for, hvad der kunde være paa Færde, spurgte, hvorfor de holdt, svarede Kusken: »Aa, det er den lille Hund, som er stukket af. Jeg havde tænkt at tage den med hjem til min

Dreng.« Det greb Madame Roland forunderligt midt i Øjeblikkets Alvor, at den Mand, hun havde til Kusk, var saa god en Mand og saa om en Fader. »Søg at fange den,« sagde hun, »saa skal jeg passe paa den herinde i Vognen.« Hunden blev fanget og hun fik den ind til sig og glædede sig oprigtig over dens taknemlige Kærtegn, skønt den havde spildt hende flere Minutter af hendes kostbare Tid. — Hun havde gjort en 8—10 Trin op af sin Trappe, da en Mand dukkede frem i Mørket bag hende og bad om at faa Roland i Tale. Hun svarede, at han ikke var hjemme. »Jeg ved, at man vil arrestere ham endnu i Aften,« sagde Manden og skyndte sig bort igen efter at have forsikret hende om sine Hensigters Renhed. Madame Roland traadte ind i sin Lejlighed glad over at vide, at Roland ikke var der. Lidet anede hun, at da hun for godt og vel en Time siden skiltes fra ham, havde hun set ham for sidste Gang.

Fotograf Karen Klitgaard-Nielsen Kjøbmagergade 6, (Elevator). Moderate Priser.